

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/89/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5724200061
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5724200061.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členiek senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Zuzany Krivdovej (sudkyňa spravodajkyňa), v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, právne zastúpený: JUDr. Gabriela Kľačanová, advokátka, so sídlom Andreja Kmeťa 10511/17, Martin, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, právne zastúpený: Advokátska kancelária BURIK s.r.o., so sídlom Námestie Svetozára Hurbana Vajanského 2, Martin, IČO: 52 804 364, o neúčinnosť právneho úkonu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 5C/3/2024-65 zo dňa 24. apríla 2024, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. o trovách konania **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zostáva **nedotknutý**.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom určil, že Darovacia zmluva zo dňa 06.12.2021 a Dodatok č. 1 k Darovacej zmluve zo dňa 14.04.2022, ktoré boli uzavreté medzi daryňou C. B., E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. XX a obdarovaným A. B., E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. XX, na základe ktorých povolil Okresný úrad Martin, odbor katastrálny, vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného A. B., E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. XX pod V 6693/2021 dňa 19.04.2022, sú voči žalobcovi A. B., E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. XXX, právne neúčinné (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania za dva úkony právnej pomoci v rozsahu 100 % (výrok II.) a žalovaný má voči žalobcovi právo na náhradu trov konania za jeden úkon právnej pomoci v rozsahu 100 % (výrok III.).

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 09.01.2024 domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu, a to Darovacej zmluvy zo dňa 06.12.2021 s Dodatkom č. 1 k Darovacej zmluve zo dňa 14.02.2022, ktorú uzavrela jeho matka s bratom, ktorých vklad bol povolený pod V 6693/2021. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uznal nárok žalobcu, avšak žalobca nesúhlasil, aby bol vydaný rozsudok na základe uznania nároku, z dôvodu, že rozsudok pre uznanie nároku neobsahuje odôvodnenie a pre ďalšie riešenie záležitosti v trestnoprávnej rovine potrebuje súdne rozhodnutie s odôvodnením. Na pojednávaní dňa 24.04.2024 žalobca uviedol, že pani C. B. mu oznámila, že jej príjem jej nepostačuje na zaplatenie záväzku, pričom značnú časť svojho nehnuteľného majetku previedla na žalovaného Darovacou zmluvou zo dňa 06.12.2021, za účelom ukrátenia žalobcu. Žalobca súhlasil, aby mu súd prvej inštancie nepriznal právo na náhradu trov konania len za pojednávanie dňa 24.4.2024, nie za celé konanie. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom postupoval podľa úspechu a hospodárnosti konania. Žalobca bol v konaní úspešný, preto mu vo vzťahu k žalovanému priznal trovy konania za dva úkony právnej služby (prevzatie veci a podanie žaloby na súd) v rozsahu 100 %. Pretože žalobca nesúhlasil s vydaním rozhodnutia na základe uznania nároku, muselo byť nariadené pojednávanie (dňa 24.04.2024), a preto za tento úkon priznal nárok na náhradu trov konania žalovanému voči

žalobcovi v rozsahu 100 %. Povinnosť žalobcu vyzvať žalovaného pred podaním žaloby na mimosúdne riešenie veci nevyplýva z procesného poriadku, preto túto skutočnosť pri priznávaní náhrady trov konania nezohľadňoval.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd výroky II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Argumentoval, že žalobca bol v merite veci plne úspešný, a teda súd prvej inštancie nemohol trovy konania rozhodnúť podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom rozhodnutie vo výrokoch II. a III. nie je dostatočne odôvodnené. V sporovom konaní je vydanie rozsudku pre uznanie nároku viazané vždy na návrh procesnej strany, uznanie nároku nezavahuje súd povinnosti riadne doručiť účastníkom predvolanie na pojednávanie, aby mali dostatok času na jeho prípravu.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas (§ 362 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách § 379 a § 380 CSP, ktorý v napadnutých výrokoch II. a III. o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo výroku I., odvolaním nenapadnutom, ponechal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

6. Jednou zo zásad premietajúcou sa v rozhodovaní súdu o trovách konania je zásada úspechu (zodpovednosti za výsledok sporu) v zmysle § 255 ods. 1 CSP. To znamená, že procesná strana, ktorá súdne konanie vyhrala, teda mala vo veci plný úspech, má právo na náhradu všetkých nákladov, ktoré počas konania účelne vynaložila. Súd jej prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti tej procesnej strane, ktorá súdne konanie prehrala, teda bola v konaní neúspešná. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v celom rozsahu.

7. Civilný sporový poriadok zároveň upravuje náhradu takých trov, ktoré môže znášať aj strana, ktorá mala v konaní úspech, ak protistrane vzniknú trovy procesným zavinením inak v spore úspešnej strany. Ide o tzv. separátne trovy konania v zmysle § 256 ods. 2 CSP, ktoré majú podobu sankcie. Súd môže uložiť náhradu trov podľa § 256 ods. 2 CSP len strane sporu, pričom musí mať preukázané, že ku vzniku trov konania došlo v príčinnej súvislosti s jej konaním. Na úspech v konaní, resp. na zavinenie na zastavení konania sa neprihliada, jediným predpokladom pre priznanie trov je zavinenie ich vzniku.

8. Rozhodovanie o náhrade trov konania má dve samostatné fázy. Prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd (sudca) bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP). Pokiaľ má konečné rozhodnutie formu rozsudku, rozhodne súd o nároku na náhradu trov konania samostatným výrokom, ktorý má povahu uznesenia. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie (§ 357 písm. m/ CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, keď je výsledok sporového konania už nespochybniteľný (§ 262 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia rozhodnutia musí byť zrejmé a preskúmateľné, ako súdny úradník vyhodnotil účelnosť vynaložených trov, pričom podrobne musí byť odôvodnené najmä to, z akých dôvodov nebola konkrétna položka trov konania priznaná. Odôvodnenie rozhodnutia o trovách konania treba posudzovať v kontexte celého rozhodnutia (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 142/2014 zo dňa 19.06.2014). Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 67/2010, aj na rozhodnutie o náhrade trov konania sa vzťahuje, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Výnimkou je rozhodovanie o náhrade trov konania v skrátenom konaní. Účelnosť vynaloženia hotových výdavkov advokátom je predpokladom ich priznania ako súčasť náhrady trov konania v občianskom súdnom konaní klientovi advokáta (§ 142 ods. 1 OSP – teraz § 255 CSP – pozn. autora). Princíp zavinenia na vzniku trov občianskeho súdneho konania sa premieta do rozhodovania o náhrade trov konania iba v prípadoch stanovených Občianskym súdnym poriadkom (§ 147, § 147a OSP – teraz § 256 CSP – pozn. autora), avšak ku vzniku povinnosti na separátnu náhradu trov

konania nemôže dôjsť v prípade, ak povinný účastník konania nenaplní predpoklady stanovené v príslušnom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorými nie sú prípady riadnej realizácie svojich procesných oprávnení (napr. ak účastník trvá na osobnom vypočutí na pojednávaní a pod.). V prípadoch separátnej náhrady trov konania ide o zavinenie v procesnoprávnom zmysle (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 435/2013 zo dňa 12. 09.2013).

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06). To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

10. Z obsahu spisového materiálu mal odvolací súd preukázané, že žalovaný žalobcom uplatnený nárok uznal v celom rozsahu podaním zo dňa 26.02.2024. Žalobca návrh na vydanie rozsudku pre uznanie nároku v zmysle § 282 CSP nepodal, naopak, v podaní zo dňa 24.03.2024 výslovne uviedol, že nenavrhuje vydať rozsudok na základe uznania nároku. Žalobca v odvolaní namietal závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania.

11. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne aplikoval zásadu úspechu (§ 255 ods. 1 CSP), keď rozhodol o nároku žalobcu na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (výrok II.), pretože žalovaný nárok žalobcu uplatnený podanou žalobou uznal v celom rozsahu. Nesprávne však vo výroku uviedol, že žalobca má právo na náhradu trov konania „za dva úkony právnej pomoci“. Výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť formulovaný tak, že v ňom musí byť uvedené kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania a pomer vyjadrený spravidla percentom alebo zlomkom. Otázka nároku na náhradu trov za konkrétny počet úkonov, teda otázka účelnosti úkonov vykonaných v konaní otázka celkovej výšky náhrady trov konania, je predmetom hodnotenia súdnym úradníkom pri rozhodovaní o výške trov konania (§ 262 ods. 2 CSP). V danom prípade súdny úradník bude vyhodnocovať, či žalobcom, resp. jeho právnym zástupcom vykonané úkony (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby na súd a účasť na pojednávaní dňa 24.04.2024) spĺňajú požiadavku účelnosti, s prihliadnutím na skutočnosť, že právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 24.04.2024 do zápisnice výslovne uviedol, že súhlasí, aby mu súd nepriznal právo na náhradu trov za toto pojednávanie. Súdny úradník vo svojom rozhodnutí uvedie, za ktoré úkony právnej pomoci a v akej výške, aplikujúc príslušné ustanovenia vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, prizná žalobcovi náhradu trov konania.

12. Pokiaľ súd prvej inštancie vo výroku III. napadnutého rozsudku priznal žalovanému voči žalobcovi právo na náhradu trov konania za jeden úkon právnej pomoci v rozsahu 100 %, pričom len v odôvodnení rozhodnutia špecifikoval, že ide o úkon – pojednávanie dňa 24.04.2024, s odôvodnením, že toto musel nariadiť z dôvodu, že žalobca nesúhlasil s vydaním rozhodnutia na základe uznania nároku, s ktorým postupom sa stotožnila aj právna zástupkyňa žalobcu, s uvedeným rozhodnutím a ani odôvodnením sa odvolací súd nestotožnil. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 24.04.2024 do zápisnice výslovne uviedol, že súhlasí, aby mu súd nepriznal právo na náhradu trov za toto pojednávanie. Uvedené vyhlásenie nemožno interpretovať tak, že právny zástupca žalobcu sa stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, keď za pojednávanie priznal nárok na náhradu trov konania žalovanému voči žalobcovi. Zároveň odvolací súd, vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku, je toho názoru, že postup súdu prvej inštancie, keď nutnosť nariadenia pojednávania a priznanie nároku na náhradu trov konania za tento úkon žalovanému, pripísal na úkor žalobcu, nie je súladný s § 282 CSP, z ktorého vyplýva, že súd rozhoduje rozsudkom na základe uznania len na návrh žalobcu. Z ust. § 284 CSP vyplýva, že ak k uznaniu nároku zo strany žalovaného dôjde písomným prejavom mimo pojednávania, nemusí súd na prejednanie tohto uznania nariaďovať pojednávanie a vydá rozsudok na základe uznania nároku; avšak len v prípade, ak žalobca takéto vydanie navrhne.

13. V ustanovení § 262 ods. 2 CSP je vyjadrená zásada procesnej zodpovednosti za trovy konania, ktoré strana sporu zbytočne zavinila svojim správaním tým, že porušila svoje procesné povinnosti vyplývajúce zo zákona alebo v súlade so zákonom uložených súdom, ku ktorému došlo aspoň z nebanlivosti. Predpokladom uloženia povinnosti na náhradu trov konania je, že zavinené porušenie procesnej povinnosti malo za následok trovy, ktoré protistrana (v danej veci žalobkyňa) vynaložila zbytočne. S poukazom i na vyššie uvedenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR nemožno žalobcu sankcionovať za to, že uplatnil svoje právo na pojednávanie a na rozhodnutie, ktoré bude obsahovať riadne odôvodnenie (hoci za situácie, že žalovaný nárok žalobcu uznal v plnom rozsahu) a zaviazal ho povinnosťou nahradiť trovy súvisiace s týmto pojednávaním žalovanému. Navyiac, rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku žalovaného na náhradu trov konania voči žalobcovi nezodpovedá obsahu a účelu § 255 ods. 1 CSP, ktorý pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval. Pokiaľ mal súd prvej inštancie na mysli, že ide o separátne trovy konania v zmysle § 256 ods. 2 CSP, z odôvodnenia rozhodnutia aplikácia tohto zákonného ustanovenia nevyplýva a s možnosťou jeho použitia na existujúcu procesnú situáciu sa žiadnym spôsobom nevysporiadal a túto presvedčivým spôsobom neodôvodnil.

14. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie svojím postupom zaťažil nepreskúmateľnosť výrokov II. a III. ním vydaného rozhodnutia, keď dostatočným spôsobom neodôvodnil záver o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému voči žalobcovi za úkon pojednávania dňa 24.04.2024 a keďže nesprávne formuloval i výrok II. o trovách konania, odvolací súd napadnutý rozsudok vo výrokoch II. a III. podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. V ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvej inštancie v časti výroku o nároku na náhradu trov konania, sa jasným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnáť so všetkými skutočnosťami, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné a právne významné, uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie o náhrade trov konania založil. V prípade, že dospeje k záveru, že žalobca sám vyvolal a zbytočne zavinil svojim správaním trovy vzniknuté žalovanému v súvislosti s účasťou na pojednávaní dňa 24.04.2024, čo má za následok procesnú zodpovednosť žalobcu za vznik takýchto trov, rozhodne o trovách konania v súlade so zásadou procesnej zodpovednosti, vyjadrenou i s poukazom na § 256 ods. 2 CSP. V rozhodnutí jasne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodní, ktoré okolnosti kritériá tohto ustanovenia napĺňajú, nakoľko nepostačuje len všeobecné konštatovanie, že nakoľko žalobca nesúhlasil s vydaním rozhodnutia na základe uznania nároku, súd musel vytýčiť termín pojednávania, a preto za toto pojednávanie priznal nárok na náhradu trov konania žalovanému voči žalobcovi. Obdobne uvedené platí aj pri zaujatí opačného záveru, z hľadiska naplnenia atribútov preskúmateľnosti rozhodnutia. Zároveň súd prvej inštancie opätovne rozhodne i o trovách konania priznaných žalobcovi voči žalovanému, v súlade s § 262 ods. 1, 2 CSP a svoje rozhodnutie náležitým a presvedčivým spôsobom odôvodní.

16. Odvolanie proti výroku I. napadnutého rozsudku podané nebolo. Rozsudok súdu prvej inštancie bol žalovanému 1/ doručený dňa 17.05.2024 (č. I. 71 rub spisu). Zo spisového materiálu nevyplýva, že by žalovaný v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie proti č. do výroku I. rozsudku, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ponechal nedotknutý.

17. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).

V Žiline dňa 30. júna 2025

Mgr. František Dulačka
predseda senátu

Mgr. Mária Kašíková
členka senátu

JUDr. Zuzana Krivdová
členka senátu
(sudkyňa spravodajkyňa)

Za správnosť vyhotovenia:
Ing. Spišiaková Lucia